
Prædiken til 5. S.e. Paaske

En prædiken af

Kaj Munk

Udgivet i 2015. Teksten må i denne form frit benyttes med angivelse af Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet, som kilde.

Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet.

Indhold

Prædiken til 5. S.e. Paaske	4
5. s.e. Påske	4
Metadata om værket	4
Metadata om værket	4

Prædiken til 5. S.e. Paaske

5. s.e. Påske

Prædikedag 5. s.e. Påske

Prædikedato 9. maj 1926

Prædiketekst Johannes 17,1-11

Prædiken ID P090526-01

Kilde KMF-nr. 14.19.06

5. S¹. e. P.

En Afskedsprædiken. X skulde forflyttes til et større Embede. Saa holder han da en Afskedspræd. som ingen anden kunde det; men han havde jo ogsaa været Præst som ingen anden har været det. Hvem anden skulde kunde sige: Jeg har herliggjort dig paa Jorden? Naar du og jeg ser tilbage over for vort Liv, synes du saa, at vi kan sige, at vi har herliggjort Gud — at alt hvad sandt og kønt og ædelt er fik Glans til at lyse for andres Øjne igennem vort Liv? Eller staar det ikke snarere saadan for os, at vi snarere gjorde ham Skam end Ære. Altid kommer vi tilbage til det Svælg, der er mell. X's Liv og vort Liv. Men heller aldrig bør vi komme bort fra, at saa sandt vi er kristne Menn., saa er dog noget af vort Liv ogsaa Liv af hans. Naar vi æder hans Kød og drikker hans Blod nu saa er jo vort Kød Kød af hans, og hans Blod er i vore Aarer. Jeg ved det nok, det blandes med vort, det taber af sin Kraft — men vi vinder Kraft ved det. Lad det se nok saa sløjt ud, der er dog Gnister af Evighedens Kærlighedsbaal baade i dig og i mig. Naar Helligaanden engang aander derpaa, da vil disse Gnister slaa ud i lys Lue, da vil det anes stort og frydefuldt i os, hvad det var for en Livsens Lykke for os, at vi lærte X at kende.

Eller burde jeg ikke tale saadan, trøste og mildt lede. Burde jeg slaa i Prækestolen saa Støvet stod om os og raabe det til mig selv og til jer, at vi vandrede Fortabelsens Vej, saa

¹5. S. e. P.: Prædikenen er skrevet på bagsiden af brev af 4/5-1926, dateret ud fra dette.

længe Guds Herlighed ikke straaledede ud af vort Liv som det gjorde af hans. At saa længe vi ikke i Livets mangfoldige Hændelser spurgte efter Guds Vilje, men gik efter vort eget Hoved, da kunde vi ikke høre til de Kaldede og Himlen er lukket for os. Gud tilgiver mig, hvis jeg synder. Jeg har næsten ikke forstaaet mere af Skriften og Kirken og Ordet end dette ene, at Gud er god. Og jeg kan næsten ikke forkynde andet. Den ubetydelige Duggdraabe, der spejler al Himlens Majestæt, Fuglen, der bygger sin Rede, ja, selv Mikkels Ræv, der lusker ad Hulen til med en Høne i Flaben — Gud forlade ham — fortæller mig, at Gud er god. Og alt hvad min gamle Mor har ofret for mig. Og Jesu Stemme, der kalder Skaberen Fader og beder til ham som et Barn, har sagt mig, at Gud er god.

Jeg ved nok, at der sker Jordskælv i St. Francisko, ogsaa, at de der sidder i Kirken, maaske en Dag bliver Enkemand eller Enkekone og føler, at det gør saa sviende ondt, jeg ved ogsaa nok, at nogen af os skal paa Operationsbordet, og nogen af os faar Sorg af vore Børn; og jeg ved ogsaa, og det er det værste, at nogen af os er grimme mod hinanden, tænker haardt og uundskyldende om Naboen og driller hinanden i Hjemmet — alt det ved jeg — — — jo, jo, jo — men saa tror jeg, at alt det, det er bare noget af Tiden, det skal forsvinde og forgaa, det har ikke Livet i sig, det er bare Gødning til Frugttræet (Tror du ikke Æbletræet tænker: Fy for Pokker, hvad er det for noget Svineri) men det andet alt det, der er godt, direkte eller indirekte vidner om Guds Godhed, det skal bestaa, du og jeg vi har en udødelig Sjæl, som Gud kan rense til en himmelsk Frugtbarhed; vi skal herliggøres, som Jesus blev det — aah, hvor vi trænger til det og tages Hjem til Faderhuset med de mange Boliger, hvor der aldrig er Jordskælv eller Adskillelse ml. Hjerter, ingen Operationsborde og ingen Sorg af hinanden, for der vil vi bare være gode ved hinanden, fordi vi lever saa nær op ad Gud, der er Godheden selv. Amen i Jesu Navn.